

EUROPAPARLAMENTET

1999

2004

Plenarhandling

SLUTLIG VERSION
A5-0119/2004

26 februari 2004

BETÄNKANDE

om förslaget till rådets beslut om undertecknande av ett avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela, å andra sidan
(KOM(2003) 695 - C5-0657/2003 - 2003/0268(CNS))

Utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik

Föredragande: José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra

Teckenförklaring

- * Samrådsförfarandet
majoritet av de avgivna rösterna
- **I Samarbetsförfarandet (första behandlingen)
majoritet av de avgivna rösterna
- **II Samarbetsförfarandet (andra behandlingen)
majoritet av de avgivna rösterna för att godkänna den gemensamma ståndpunkten
majoritet av parlamentets samtliga ledamöter för att avvisa eller ändra den gemensamma ståndpunkten
- *** Samtyckesförfarandet
majoritet av parlamentets samtliga ledamöter utom i de fall som avses i artiklarna 105, 107, 161 och 300 i EG-fördraget och artikel 7 i EU-fördraget
- ***I Medbeslutandeförfarandet (första behandlingen)
majoritet av de avgivna rösterna
- ***II Medbeslutandeförfarandet (andra behandlingen)
majoritet av de avgivna rösterna för att godkänna den gemensamma ståndpunkten
majoritet av parlamentets samtliga ledamöter för att avvisa eller ändra den gemensamma ståndpunkten
- ***III Medbeslutandeförfarandet (tredje behandlingen)
majoritet av de avgivna rösterna för att godkänna det gemensamma utkastet

(Angivet förfarande baseras på den rättsliga grund som kommissionen föreslagit.)

Ändringsförslag till lagtexter

Parlamentets ändringar markeras med ***fetkursiv stil***. *Kursiv stil* används för att uppmärksamma berörda avdelningar på eventuella problem i texten. Kursiveringen används för att markera ord eller textavsnitt som det finns skäl att korrigera innan den slutliga texten produceras (exempelvis om en språkversion innehåller uppenbara fel eller saknar textavsnitt). Dessa förslag underställs berörda avdelningar för godkännande.

INNEHÅLL

	Sida
PROTOKOLLSIDA	4
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS LAGSTIFTNINGSRESOLUTION	5
MOTIVERING	6
YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR UTVECKLING OCH SAMARBETE	11
YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INDUSTRIFRÅGOR, UTRIKESHANDEL, FORSKNING OCH ENERGI.....	17

PROTOKOLLSIDA

I en skrivelse av den 22 december 2003 begärde rådet, i enlighet med artikel 300.3 första stycket i EG-fördraget att parlamentet skulle yttra sig över förslaget till rådets beslut om undertecknande av ett avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela, å andra sidan (KOM(2003) 695 – 2003/0268(CNS)).

Vid plenarsammanträdet den 12 januari 2004 tillkännagav talmannen att detta förslag hänvisats till utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik, som utsetts till ansvarigt utskott, och till utskottet för utveckling och samarbete och utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi, som utsetts till rådgivande utskott (C5-0657/2003).

Vid utskottssammanträdet den 26 november 2003 hade utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik utsett José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 21 januari och 19 februari 2004 behandlade utskottet förslaget till rådets beslut och förslaget till betänkande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet enhälligt förslaget till lagstiftningsresolution.

Följande ledamöter var närvarande vid omröstningen: Elmar Brok (ordförande), Baroness Nicholson of Winterbourne, Geoffrey Van Orden och Christos Zacharakis (vice ordförande), José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (föredragande), Per-Arne Arvidsson, Ole Andreasen, Bastiaan Belder, Michael Cashman (suppleant för Richard Howitt), John Walls Cushnahan, Véronique De Keyser, Gianfranco Dell'Alba (suppleant för Emma Bonino i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Rosa M. Díez González, Andrew Nicholas Duff (suppleant för Joan Vallvé), Hélène Flautre (suppleant för Per Gahrton), José María Gil-Robles Gil-Delgado (suppleant för Armin Laschet i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Alfred Gomolka, Giorgos Katiforis (suppleant för Alexandros Baltas), Catherine Lalumière, Jules Maaten (suppleant för Bob van den Bos), Minerva Melpomeni Malliori (suppleant för Hannes Swoboda i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Cecilia Malmström, Helmuth Markov (suppleant för André Brie i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Emilio Menéndez del Valle, Hans Modrow (suppleant för Pedro Marset Campos), Raimon Obiols i Germà, Arie M. Oostlander, Jacques F. Poos, Jannis Sakellariou, Jürgen Schröder, Elisabeth Schroedter, Ioannis Souladakis, The Earl of Stockton (suppleant för David Sumberg), Charles Tannock, Paavo Väyrynen, Demetrio Volcic, Peder Wachtmeister (suppleant för Michael Gahler i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Karl von Wogau och Jan Marinus Wiersma.

Yttrandena från utskottet för utveckling och samarbete och utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi återges i betänkandet.

Betänkandet ingavs den 26 februari 2004.

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS LAGSTIFTNINGSRESOLUTION

om förslaget till rådets beslut om undertecknande av ett avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela, å andra sidan

(KOM(2003) 695 – C5-0657/2003 – 2003/0268(CNS))

(Samrådsförfarandet)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av förslaget till rådets beslut (KOM(2003) 695)¹,
 - med beaktande av artikel 181 och artikel 300.2, första stycket, första meningen i EG-fördraget,
 - med beaktande av artikel 300.3 första stycket i EG-fördraget, i enlighet med vilken rådet har hört parlamentet (C5-0657/2003),
 - med beaktande av artikel 67 och artikel 97.7 i arbetsordningen,
 - med beaktande av betänkandet från utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik och yttrandena från utskottet för utveckling och samarbete och utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi (A5-0119/2004).
1. Europaparlamentet godkänner ingåendet av avtalet.
 2. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att delge rådet och kommissionen, samt regeringarna och parlamenten i medlemsstaterna och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela parlamentets ståndpunkt.

¹ Ännu ej offentliggjort i EUT.

MOTIVERING

1. Utvärdering av avtalet inom ramen för det strategiska biregionala partnerskapet under innevarande mandatperiod.

Den mandatperiod som går ut har kännetecknats av en viss oenighet mellan Europeiska kommissionens och Europaparlamentets syn på förbindelserna EU-Latinamerika. I avsaknad av sådana initiativ och planer och den strategiska syn som gjorde att man under decennier kunde inneha huvudrollen i och leda dessa förbindelser, har Europeiska kommissionen under stor möda ägnat sig åt att handlägga resterna av de strategiska tillvägagångssätt som utarbetats av tidigare kommissioner (som ingående av associeringsavtalet EU-Chile). Under denna period har faktiskt inte ett enda nytt initiativ av någon verklig omfattning tagits. Så från att ha varit pådrivande har kommissionen snarare kommit att bli en black om foten för det strategiska biregionala partnerskapet, och har fjärrmat sig från en institution, Europaparlamentet, vilken tvärtom borde ha fortsatt vara dess traditionella allierade i formuleringen av unionens politik gentemot denna subkontinent. Hur skall vi annars förklara de nedskärningar som kommissionen har genomfört år efter år i sina budgetinitiativ för Latinamerika, och som Europaparlamentet först efter stora ansträngningar har kunnat korrigera uppåt? Hur skall vi kunna försvara att man så ofta tar till outnyttjade anslag när det gäller att genomföra den årliga gemenskapsbudgeten, som tar ifrån Latinamerika de så omsorgsfullt budgeterade medlen, inte så mycket på grund av en bristande förmåga hos mottagarna att använda anslagen, som av bristande motivation, idéer och visionära strategiska idéer hos en region som ofta drabbas av minskningar och godtycklig behandling till förmån för andra intressen och områden? Förslaget från Europaparlamentet, en av budgetmyndighetens grenar, om att införa en fond för biregional solidaritet har inte ens fått en uppmärksam behandling efter att det lades fram i november 2001. Och detta trots att dess karaktär av instrument för mobilisering av resurser, som inte medför någon motersättning i form av tilläggsutgifter i budgeten, skulle kunna ge en multiplikatoreffekt med förmåga att åtminstone delvis ersätta den minskning av det offentliga utvecklingsbiståndet (ODA) som Latinamerika har fått vidkännas sedan år 2000, för att inte tala om det potentiella bidrag man skulle vara mer än förtjänt av vid en seriös analys, för att förebygga och övervinna sådana kriser som Bolivia, Ecuador, Mexiko och Argentina har drabbats av de senaste åren. Kommissionen har inte heller i sina initiativ på lagstiftningsområdet sökt samstämmighet med parlamentet, utan har strävat efter att dela rådets teser, något vi såg när den inkluderade Pakistan i det allmänna preferenssystemet inom ramen för drogbekämpning trots avrådan från de andinska och centralamerikanska länderna samt från själva Europaparlamentet. Vi såg det också i kommissionens arroganta inställning till Europaparlamentets förslag som lades fram redan 2001, och framför allt till de latinamerikanska mottagarländerna, när den ägnade samarbetet mellan gemenskapen och de latinamerikanska länderna en särskild förordning, i uppenbart förakt till och med för Europaparlamentets egenskap som medlagstiftare på ett område som till och med är underställt medbeslutandeförfarandet. Inte heller när det gäller utvecklingssamarbetet har alltså sakerna skett på ett annorlunda sätt. För även om EU - kommissionen och medlemsstaterna - fortfarande har varit den främsta givaren av ODA till den latinamerikanska kontinenten (ett stöd som fram till år 2000 till och med utgjorde 45 procent av ODA), så har detta ODA minskat dramatiskt (och har exempelvis reducerats med 29 procent, från 2,58 miljarder dollar 1981 till 1,82 i slutet av 2000). Ingenting har heller gjorts för att i så hög grad som möjligt försöka främja

ett genomförande av anslagen av medel som exempelvis innebär en budgettilldelning på 13,5 miljarder euro under perioden fram till 2005, och som Cotonouavtalet avser i förhållande till AVS-länderna. Och detta i ett sammanhang där, enligt uppgifter från FN:s ekonomiska kommission för Latinamerika (ECLA), fattigdomen i Latinamerika (upp till två dollar om dagen) har ökat till 43 procent under 2001 och den extrema fattigdomen (upp till en dollar om dagen) till 18,6 procent, samtidigt som negativa indicier som förmögenhetskonzentrationen har ökat och antalet fasta anställningar har minskat. Denna tendens har helt enkelt blivit allt tydligare och särskilt när det gäller sådana initiativ som presenterades på ett pompöst sätt när det begav sig, som ett av de stora bidragen från det andra toppmötet, EU:s stipendieprogram för Latinamerika (ALBAN), som under sitt första år bara beviljade 300 stipendier av de utannonserade 800, varav 80 procent dessutom tilldelades de nio mest utvecklade länderna. Endast 20 procent beviljades övriga länder med lägre relativ utveckling.

2. Det nya avtalet om politisk dialog och samarbete mellan EU och Andinska gemenskapen som förberedelse inför den framtida associeringen

De ökade förbindelserna mellan Europeiska unionen och de andinska länderna har också drabbats av en onödig försening under denna period. Mot Europaparlamentets önsknings som uttrycktes i en resolution av den 15 november 2001, och trots ansträngningarna från det dåvarande ordförandeskapet i denna institution, från vissa delegationer i rådet samt de andinska parternas trängande krav, nekade det andra toppmötet EU-Latinamerika/Västindien som ägde rum i Madrid den 17 maj 2002 att lägga fram förhandlingsdirektiv för att på medellång sikt ingå associeringsavtal EU-Andinska gemenskapen och EU-Centralamerika. Med tanke på den påtagligt avog inställningen till dessa avsikter från Europeiska kommissionen och vissa av rådets delegationer, kunde man faktiskt bara uppnå en kompromisslösning i form av ett förhandlingsinitiativ om varsitt avtal om politisk dialog och samarbete ”samt beslutet att stärka samarbetet när det gäller handel, investeringar och ekonomiska förbindelser. Ett uppnående av målen för ett sådant avtal tillsammans med ett stärkt samarbete dem emellan bör kunna skapa sådana förutsättningar som gör det möjligt att på grundval av resultaten av Dohaarbetsprogrammet, som vi åtagit oss att slutföra fram till slutet av 2004, förhandla fram ett genomförbart och ömsesidigt gynnsamt associeringsavtal, inbegripet frihandelsområden, mellan EU och Centralamerika respektive EU och den Andinska gemenskapen”. Detta var alltså det enda möjliga åtagandet, och det tas upp i stycke 17 i den politiska deklarationen från Madrid, som innehåller de 33 åtaganden som antogs av det andra toppmötet på de politiska och ekonomiska områdena samt på samarbetsområdet när det gäller kultur, utbildning, vetenskap, teknik samt de sociala och humana områdena.

Det andra toppmötet blev därför inte ett kvalitativt steg framåt då det inte utfäste något datum för den direkta förhandlingen om ett associeringsavtal som kunde utgöra en ny etapp i förbindelserna EU-Andinska gemenskapen. Som man kunde förutse utnyttjade de andinska presidenterna sitt möte i Madrid just den 18 maj 2002 för att ge en dubbel signal: Å ena sidan visade de en tydlig frustration genom att uttrycka en allvarlig oro inför de protektionistiska tendenserna på handelsområdet, och de tryckte på behovet av att fördjupa och skynda på avtalen med EU med inriktning på politisk, ekonomisk och handelsmässig associering med den Andinska gemenskapen och andra regionala

integrationsassocieringar. Å andra sidan visade de på en diversifiering genom att kräva ett skyndsamt godkännande av akten om andinska tullförmåner i den amerikanska kongressen, och följde där Bush uppmaningar som en tydlig signal om ett gemensamt åtagande i kampen mot narkotikahandel och terrorism. Det dröjde inte länge förrän dessa tog sig konkreta uttryck, vilka å ena sidan kulminerade med att unionen och de flesta andinska länder samlade i G22 konfronterades i de fruktlösa Cancún-förhandlingarna. Å andra sidan har den fortfarande väntade förstärkningen av förbindelserna EU-Andinska gemenskapen väckt särskilt intresse genom försöken att bilda det så kallade Amerikanska frihandelsområdet (FTAA). Å ena sidan, för att det knappt kan råda några tvivel om det intresse som etablerandet av en kontinent med frihandelsområde har för de andinska länderna (oavsett det sker omkring år 2005 eller ej, såsom har proklamerats, och under förutsättning att man först har löst de nuvarande meningsskiljaktigheterna om jordbrukssubventioner, immateriell egendom och om de sociala aspekterna i ett sådant område). Å andra sidan för att dödläget när det gäller initiativet också skulle kunna skada de andinska partnererna eftersom många av dem skulle se sig tvingade att ingå bilaterala handelsavtal med USA, som aldrig har dolt sin förkärlek för denna väg framför det nämnda initiativet, i en situation där de andinska länderna har en uppenbart underlägsen förhandlingssituation. Så måste vi faktiskt tolka denna parallella förhandlingsprocess som presenterades den 18 november av USA, när man meddelade att bilaterala förhandlingar hade inletts med fyra andinska länder (Colombia, Ecuador, Peru och Bolivia) samt med Panama.

Utifrån det ovan sagda kan vi hoppas på en omedelbar reaktion med förutsägelser och med framtidsvisioner från kommissionens och rådets sida i syfte att fastställa ett datum för att inleda förhandlingarna, senast i samband med det tredje toppmötet i Mexiko, om varsitt associeringsavtal med Andinska gemenskapen och med de centralamerikanska länderna liknande dem, med vederbörliga ändringar, som ingåtts med Mexiko och Chile och som förhandlas med Mercosur. Dessa skulle föregå ett senare ingående av ett allmänt interregionalt avtal som gör det möjligt att inrätta ett frihandelsområde mellan EU och Latinamerika som en motvikt till FTAA, senast år 2010, såsom Europaparlamentet krävde redan i den nämnda resolutionen av den 15 november 2001.

Samtidigt är det nya avtalet om politisk dialog och samarbete enbart inriktat på dessa två områden, även om det syftar till att gå längre än ramavtalet om samarbete från 1993 och Romdeklarationen från 1996, men det innehåller däremot ingen handelsaspekt. Dess huvudsakliga mål enligt kommissionen är två: a) att befästa förbindelserna mellan EU och den Andinska gemenskapen genom att utveckla den politiska dialogen och öka samarbetet och, b) att skapa förutsättningarna för att på grundval av resultaten av Dohaarbetsprogrammet kunna förhandla fram ett ”realistiskt och ömsesidigt gynnsamt” associeringsavtal (sic), inbegripet ett frihandelsavtal. På det politiska området är nästan den enda förtjänsten med det nya avtalet att det institutionaliserar den politiska dialogen (praktiken kommer att utvisa i vilken mån den verkligen ökar), som hittills grundats på de mer informella villkoren i Romdeklarationen 1996. Klausulen om respekt för de demokratiska principerna, de mänskliga rättigheterna och principerna om rättsstaten utgör än en gång en viktig del av det nya avtalet, såsom för övrigt var fallet redan i avtalet 1993. Agendan för politisk dialog har ökat avsevärt och i mekanismerna för dialog förutses genomförandet av toppmöten på stats- och regeringschefsnivå (när det är lämpligt och genom överenskommelse mellan båda parter), samt möten mellan ministrar, höga

funktionärer och behöriga avdelningar. När det gäller det parlamentariska området inkluderar artikel 52.4 en inte särskilt fantasifull uppmuntran till Europaparlamentet och det andinska parlamentet ”att skapa en interparlamentarisk kommission i enlighet med tidigare praxis”, som om de regelbundna möten som de båda parlamenten har hållit bilateralt och inom ramen för de interparlamentariska konferenserna sedan 1974 inte skulle vara mer än tillräckliga för att följa upp de begränsade effekterna av det nya avtalet. Som de flesta säkert minns var förslaget från Europaparlamentet och den sista av dessa konferenser inför det andra toppmötet mycket mer djupgående och tog upp inrättandet av en ny transatlantisk församling för EU och Latinamerika (se stycke 9 och följande stycken i resolutionen av den 15 november 2001). På det politiska området är den största nyheten i det nya avtalet förslaget om samarbete i utrikes- och säkerhetsfrågor. Visserligen förutser detta som enda instrument en eventuell samordning av ståndpunkter och antagande av gemensamma initiativ på lämpliga internationella forum. På samarbetsområdet befäster det nya avtalet samarbetet och utvidgar det till nya områden, något som förutsågs redan i avtalet från mars 1993. Det nya avtalet innehåller således samarbetsbestämmelser gällande mänskliga rättigheter, demokrati, sunt styrelseskick, förebyggande av konflikter, modernisering av den statliga och offentliga förvaltningen, regional integration, regionalt samarbete, handel, frågor om tjänster, immateriell egendom, offentlig upphandling, behörighetspolitik, tullsamarbete osv. Ett speciellt omnämnande förtjänar bestämmelserna om samarbetet i kampen mot narkotika, penningtvätt och den därmed sammanhängande organiserade brottsligheten, liksom om migrationsfrågor. Det nya avtalet innehåller också, efter att unionen betonat detta, i artikel 50, bestämmelser om samarbete i kampen mot terrorismen. I allmänna drag bör vi betrakta de teman och områden som ingår i förslaget till nytt avtal som relevanta och hoppas att de återupptas och utökas på lämpligt sätt i det framtida associeringsavtalet, vilket bör innehålla ett frihandelsavtal och förhandlas inom en så snar framtid som möjligt.

3. Slutsatser

- 1) Ingåendet av ett avtalet om politisk dialog och samarbete mellan EU och Andinska gemenskapen, beslutat på det andra toppmötet i Madrid, som i princip knappt hade kunnat aspirera på annat än att utgöra en bearbetning och en uppdatering av de nuvarande bestämmelserna för de bilaterala förbindelserna mellan de båda regionerna, ramavtalet om samarbete från 1993 och den politiska deklarationen från 1996, har kommit att innebära framför allt en övergångsperiod och en förberedelse inför ett associeringsavtal, som innehåller en successiv avreglering och ett ömsesidigt utbyte, en strävan från de andinska parterna, i enlighet dessutom med unionens politiska, ekonomiska, handelsmässiga och sociala intressen i bred mening.
- 2) Det tredje toppmötet i Mexiko i maj 2004 bör åtminstone kunna uppvisa en förmåga till reaktion inför de senaste händelserna i Cancún-förhandlingarna, och äntligen besluta att fastställa ett datum för att inleda förhandlingarna om varsitt associeringsavtal med Andinska gemenskapen och med de centralamerikanska länderna liknande dem, med vederbörliga ändringar, som ingåtts med Mexiko och Chile och som förhandlas med Mercosur. Dessa skulle föregå ett senare ingående av ett allmänt interregionalt avtal som gör det möjligt att inrätta ett frihandelsområde mellan EU och Latinamerika senast år 2010.

- 3) Dessa avtal bör förutse en genomförbar och ömsesidigt gynnsam associeringsmodell, som innebär en verklig politisk, ekonomisk och utvecklingspolitisk associering, och som inbegriper ett frihandelsavtal med båda regioner, som särskilt avskaffar all uttrycklig eller underförstådd underordning som sätter villkoren för förhandlingarna för att slutföra förhandlingarna i WTO-rundan, utan att detta hindrar att själva resultaten av Dohaarbetsprogrammet som är förenliga med slutmålet för associeringen EU-Andinska gemenskapen och EU-Centralamerika inkluderas.
- 4) Migrationen måste vara en grundparameter när de planerade samarbetsprogrammen i dessa och framtida avtal skall godkännas, och särskild hänsyn måste tas till problemen i de svagaste sektorerna av befolkningen som kvinnor, barn och ursprungsbefolkningar, i enlighet med gällande internationella bestämmelser.
- 5) Bestämmelserna i det nya avtalet skall bäras upp med tillräckliga resurser och i varje fall komplettera verksamheten i den fond för biregional solidaritet som vårt parlament krävde i sin resolution av den 15 november 2001. De skall också bidra på ett substantiellt sätt till systemet för ekonomisk solidaritet för att stärka den demokratiska möjligheten att regera och bidra till att övervinna fattigdomen, som föreslogs i Guayaquildeklarationen i juli 2002, inom ramen för det andra mötet med Sydamerikas presidenter, och som upprepades i Cuscoöverenskommelsen i maj 2003 av stats- och regeringscheferna för länderna i det permanenta organet för politiska samråd och överläggningar, under det 17:e toppmötet med Riogruppen.
- 6) I enlighet med den föregående rekommendationen om att utöka den politiska och parlamentariska dialogen till de sociala sektorerna, företagen, fackföreningarna och till den akademiska och vetenskapliga världen, stöds inrättandet av den gemensamma rådgivande kommitté som föreskrivs i avtalets artikel 52 för att hjälpa den blandade kommittén att främja dialogen med det civila samhället, samtidigt som man uppmanas definiera metoder för dess deltagande när det gäller definitionen av strategierna för samarbete mellan dessa båda regioner, i enlighet med artikel 43 i avtalet i vilken man ”erkänner det organiserade civila samhällets roll och potentiella bidrag till samarbetsprocessen” och ”är överens om att verka för en effektiv dialog med det organiserade civila samhället”.
- 7) Tillfälligtvis och tills de två nya avtalen träder i kraft bör de andinska och centralamerikanska länderna bibehålla handelsförmåner inom det allmänna preferenssystemets ”särskilda ordning för narkotika”.

3 februari 2004

YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR UTVECKLING OCH SAMARBETE

till utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik

över förslaget till rådets beslut om undertecknande av ett avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela, å andra sidan (KOM(2003) 695 – C5-0657/2003 – 2003/0268(CNS))

Föredragande: Hans Modrow

ÄRENDETS GÅNG

Vid utskottssammanträdet den 2 december 2003 utsåg utskottet för utveckling och samarbete Hans Modrow till föredragande.

Vid utskottssammanträdet den 13 januari 2004 behandlade utskottet förslaget till yttrande.

Vid sammanträdet den 20 januari 2004 godkände utskottet enhälligt nedanstående förslag.

Följande ledamöter var närvarande vid omröstningen: Margrietus J. van den Berg (ordförande för sammanträdet), Marieke Sanders-ten Holte och Anders Wijkman (vice ordförande), Hans Modrow (föredragande), Niall Andrews (suppleant för Isabelle Caullery), Jean-Pierre Bebear, John Bowis, John Alexander Corrie, Nirj Deva, Colette Flesch, Michael Gahler (suppleant för Karsten Knolle), Karin Junker, Bashir Khanbhai (suppleant för Luigi Cesaro), Glenys Kinnock, Miguel Angel Martínez Martínez, Linda McAvan, Ulla Margrethe Sandbæk, Karin Scheele (suppleant för Wolfgang Kreissl-Dörfler), Maj Britt Theorin och Jürgen Zimmerling.

KORT MOTIVERING

Frågor som rör politisk dialog och samarbete, men inte handel, behandlas i det här avtalsförslaget. Det är fråga om ett enkelt ramavtal som skall ersätta samarbetsramavtalet från 1993. Europaparlamentets upprepade krav på ett associeringsavtal tillgodosågs alltså inte. I enlighet med artikel 300 i EG-fördraget kommer parlamentet endast att höras i fråga om det här förslaget.

Det är dock beklagligt att avsikten med avtalet i främsta rummet är att skapa en regelram för ett frihandelsavtal, utan att vara inriktat på en allomfattande ekonomisk och social utvecklingsstrategi, framför allt för att bekämpa fattigdom. I förgrunden står frågor som utvecklingsländerna vägrade att gå vidare med vid WTO:s senaste möte i Cancún. Dessa frågor tenderar till stor del att upphäva den nationella självbestämmanderätten när det gäller ekonomisk styrning och utveckling. Avtalsförslaget beaktar inte i tillräckligt hög utsträckning exempelvis att största delen av befolkningen i alla berörda länderna för en bitter kamp för att bibehålla ländernas tillgång till energikällor och råvaror samt användningen av dessa. Denna kamp, som redan flera gånger lett till allvarliga sociala och politiska oroligheter, hotar styret av länderna. Ett partnerskapsavtal om samarbete med det andinska området skulle inverka lugnande på den explosiva politiska och sociala situationen i området.

EU måste också vidta nödvändiga åtgärder vad gäller de eftergifter som de andinska länderna måste göra så att de senare kan sluta associerings- eller frihandelsavtal och möjliggöra frihandelsförbindelser till ömsesidig fördel, till exempel, återbetalningar av jordbrukssubventioner. Så talas det exempelvis i artikel 3.2 om initiativ som måste vidtas i hela Latinamerika mot vapenhandel, penningtvätt, narkotikahandel och kemiska prekursorer för narkotikaproduktion, men det sägs inget om liknande åtgärder i Europa, vilket också är nödvändigt. Framför allt saknar man en förståelse från EU:s sida för behovet att införa selektiva skyddsåtgärder för de andinska ländernas industri och jordbruk och vilja att acceptera sådana åtgärder. Det sägs ingenting om ländernas skuldproblem, vilket leder till att omfattande resurser ständigt försvinner, eller om eventuella initiativ från EU:s sida att minska skulden.

De fem berörda länderna betraktas enligt FN:s utvecklingsprogramms UNDP:s klassificering vad gäller utveckling som nyindustrialiserade länder, men det finns stora skillnader mellan de enskilda länderna. I fråga om utveckling står Colombia och Venezuela på första plats, medan Bolivia är sist. Klassificeringen som nyindustrialiserade länder döljer dock det faktum att en stor del av befolkningen precis som tidigare lever i extrem fattigdom. Exempelvis måste 26,5 procent av befolkningen i Colombia komma till rätta med mindre än två dollar per dag. I Peru är denna procentandel 32 procent, i Venezuela 34,3 procent, i Bolivia 41,4 procent och i Ecuador så mycket som 52,3 procent. Skillnaderna i välbefinnande är störst i Colombia: år 1996 stod 10 procent av den fattigaste befolkningen för 1,1 procent av konsumtionen i landet, medan 10 procent av de rikaste invånarna i landet stod för 46,1 procent av konsumtionen.

Tillgången till hälsovård är begränsad, och varierar mellan befolkningsgrupperna. Spädbarnsdödligheten i Bolivia är fortfarande mycket hög, även om de fem avtalsländerna gjort avsevärda framsteg under de tio senaste åren för att minska den. Hiv/aids verkar vara mer utbrett än på andra håll i världen, men man måste ha tillförlitliga statistiska uppgifter för att kunna göra sig en klar bild av hur utbredda sjukdomarna är.

Grundutbildningen i de fem länderna kan betraktas som tillfredsställande, eftersom mer än 95 procent av 15–24-åringarna är läskunniga.

Samhällena i de berörda länderna präglas dessutom av konflikter, krig och våld. Dessa är en följd av bristande demokratisk utveckling och bristande deltagandemöjligheter för det civila samhället, etnisk diskriminering, en tillspetsning av jordbruksfrågan samt problemen rörande handeln med och odlingen av narkotika. Detta drabbar i synnerhet de svagaste befolkningsgrupperna, framför allt urinvånarna. Inbördeskriget i Colombia har under de senaste femton åren lett till att mer än två miljoner människor fördrivits från sina hem och gett upphov till enorma humanitära behov. Det är därför nödvändigt att arbeta hårt för att övervinna de beväpnade konflikterna med politiska medel och återställa freden genom social rättvisa. Dessutom måste man också juridiskt och politiskt se till att tidigare soldater på ett framgångsrikt sätt återanpassar sig till det civila livet. Detta kräver att människorättsbrott bestraffas konsekvent och att straff även utdelas för brott som begåtts av företrädare för statsmakten eller som gynnats av dessa företrädare.

Humanitära kriser har även uppstått efter naturkatastrofer, såsom vulkanutbrott, som ofta förekommer i området. Tyngdvikten bör läggas på förebyggande åtgärder, både när det gäller naturkatastrofer och effekterna av dessa och de inre konflikterna.

EU och dess medlemsstater är de huvudsakliga bidragsgivarna till området. Det regionala riktgivande programmet och de fem nationella riktgivande programmen antogs i maj 2002 för tidsperioden 2002–2006. Under den här tidsperioden ämnar EU bevilja ekonomiskt bistånd till ett belopp på 420 miljoner euro. Samarbetet syftar främst till att bekämpa fattigdom, stärka den offentliga förvaltningen, bekämpa narkotika och stödja den regionala integrationen. Av det totala beloppet på 420 miljoner är 30 miljoner avsedda för den offentliga förvaltningen och 50 miljoner för det ekonomiska samarbetet. Det sammanslagna biståndet för att bekämpa narkotika uppgår till 100 miljoner euro. Om kommunernas projekt får ett starkare stöd från EU:s samarbetsprogram borde detta leda till en frivillig minskning av narkotikaodlingen, för att motverka den besprutning med kemiska och biologiska medel som Förenta staterna främjar och som har förödande följder för människorna och miljön.

I slutsatserna bedömer föredraganden yttrandet i huvudsak som positivt, men han kritiserar de ovannämnda svagheterna, framför allt förbiseendet av parlamentets krav på ett associeringsavtal. Dessutom är det beklagansvärt att kommissionen och rådet inte gått in för några allomfattande riktlinjer för utvecklingssamarbetet med Sydamerika.

FÖRSLAG

Utskottet för utveckling och samarbete uppmanar utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik att som ansvarigt utskott infoga följande i sitt resolutionsförslag:

1. Europaparlamentet ställer sig i princip positivt till innehållet i förslaget till ramavtal om en politisk dialog, men beklagar att parlamentets krav på ett associeringsavtal, som skulle vara inriktat på ett ökat partnerskapssamarbete för en hållbar, allomfattande utvecklingsstrategi och en fördjupning av den ekonomiska, sociala och kulturella integrationen av de berörda samhällena, inte tillgodosetts. Parlamentet uppmanar de stats- och regeringschefer som deltar i toppmötet i Mexiko på våren 2004 att förbinda sig att stödja ett associeringsavtal i enlighet med Europaparlamentets krav.
2. Europaparlamentet beklagar att kommissionen och rådet inte gått in för några allomfattande riktlinjer för utvecklingssamarbetet med Sydamerika. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och rådet att stödja den sydamerikanska kontinentens integration utgående från ländernas självständiga och konstruktiva strävanden.
3. Europaparlamentet beklagar att parlamenten och det civila samhället inte nämns som mekanismer i en politisk dialog i enlighet med artikel 4 i avtalsförslaget. Europaparlamentet uppmanar rådet och kommissionen att inbegripa dessa i den fortsatta processen för att genomföra avtalet.
4. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att inom ramen för EU:s utvecklingssamarbetspolitik i större utsträckning inbegripa det oberoende civila samhället, inklusive fackföreningarna, i genomförandet av de nationella riktgivande programmen för att på så sätt även bidra till att de mänskliga rättigheterna respekteras och demokratin stärks.
5. Europaparlamentet understryker betydelsen av en politisk dialog mellan EU och det andinska området, och betonar att förebyggandet och en politisk lösning av konflikter i området, minskade militära utgifter och respekten för de mänskliga rättigheterna måste spela en större roll i sammanhanget.
6. Europaparlamentet anser att definitionen i artikel 3.2 är begränsad, och att geopolitiska och militära frågor, inklusive frågan om utomstående länders närvaro i området, måste ingå i den politiska dialogen.
7. Europaparlamentet anser att det måste betonas att EU:s samarbete med länderna i den andinska gemenskapen när det gäller narkotikabekämpning inte bör koncentreras på kemiska besprutningar och militarisering utan på ekonomiskt och socialt hållbara alternativa program för småbrukare, som skulle omfatta kommuners samhälleliga ansträngningar för att på frivillig väg avskaffa narkotikaodlingarna. På detta område understryker parlamentet behovet av att i mån av möjlighet utöka den grupp av produkter som ingår i det allmänna preferenssystemet - vilket utarbetats för att öppna den europeiska marknaden för produkter från tredje land och som spelar en stor roll i handeln mellan unionen och Andinska gemenskapen - i syfte att öka detta systems betydelse som ett nyckelelement kampen mot narkotikaproduktionen.

8. Europaparlamentet betonar att den sociala sammanhållningen och fördelningen av resurserna fortfarande ger upphov till enorma problem i de andinska länderna och att en stor del av befolkningen där ännu lever i extrem fattigdom, även om länderna med tanke på utvecklingsgraden betraktas som nyindustrialiserade länder. Parlamentet beklagar att frågan om social rättvisa inte tas upp i avtalet. Parlamentet uppmanar därför rådet och kommissionen att även i framtiden arbeta för att minska ländernas skuldbörda för att frigöra medel för att bekämpa fattigdomen.
9. Europaparlamentet beklagar att turismsamarbetet i avtalet är alltför ensidigt inriktat på ekonomiska frågor och att det kulturella utbytet och förståelsen för andra människor inte betonats mer.
10. Europaparlamentet välkomnar att avtalsförslaget beaktar urinvånarnas särskilda behov samt att det noterar att fattigdomen framför allt drabbar urinvånarnas samhällen. Parlamentet påminner om att den senaste tidens händelser i Bolivia framför allt beror på att stora delar av det bolivianska samhället, såsom aymara- och quechuaindianerna, är uteslagna från det politiska och ekonomiska livet. Parlamentet välkomnar särskilt parternas överenskommelse att integrera ursprungsbefolkningarnas särskilda situation som ett nyckelelement när de utarbetar sin samarbetspolitik, samt hänvisningen till behovet att bidra till utvecklingen av partnerskap med ursprungsbefolkningar inom ramen för målen att utrota fattigdomen, uppnå en hållbar förvaltning av naturresurserna samt verka för respekt för de mänskliga rättigheterna och demokratin.
11. Europaparlamentet uppmanar med kraft Europeiska unionen att yrka på att den colombianska regeringen skall fullfölja sitt åtagande från den internationella konferensen i London 2003 om att arbeta för en lösning på konflikten i landet, samt även yrka på efterlevnad av rekommendationerna från FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter och skydd av människorättsaktivister.
12. Europaparlamentet uttrycker även sin oro för Cacarica-befolkningens säkerhet i Colombia.
13. Europaparlamentet uppmanar de avtalsslutande parterna att i avtalsförslaget öka samarbetet rörande naturkatastrofer som ett komplement till ECHO:s verksamhet inom det humanitära biståndet och Dipechos verksamhet för att förebygga katastrofer, för att vara bättre förberedda på katastrofer såsom vulkanen El Reventadors utbrott i Ecuador i november 2002.
14. Europaparlamentet anser när det gäller artikel 49.3 rörande illegal invandring i avtalsförslaget att utvecklingsbiståndet under inga omständigheter får knytas till ett tvång att ta tillbaka illegala migranter.
15. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att överväga vilka åtgärder som bör vidtas för att garantera att de enorma penningflöden som invandrare som bor och arbetar på Europeiska unionens territorium ger upphov till genom att sända pengar till sina länder, även bidrar till utvecklingen i invandrarnas ursprungsländer och sålunda inte underställs oskäliga bankvillkor.

16. Europaparlamentet uppmanar rådet och kommissionen att utnyttja EU:s påverkningssmöjligheter för att stödja freds- och försoningsprocesserna i området och för att finna ändamålsenliga politiska, juridiska och sociala åtgärder för att på nytt anpassa tidigare beväpnade soldater till det civila livet. Parlamentet anser dock att brott mot de mänskliga rättigheterna konsekvent måste straffas, för att få till stånd en försoning och ökad demokrati.
17. Europaparlamentet uppmanar rådet och kommissionen att öka sina påtryckningar på alla nivåer och utnyttja alla tillbudsstående medel för att kräva frigivning av den tidigare kandidaten till presidentvalet i Colombia, Ingrid Betancourt, som sedan den 23 februari 2002 varit tillfångatagen hos Colombias revolutionära styrkor (FARC), något som står i bjärt kontrast till principerna om rättsstaten och demokratisk mångfald.
18. Europaparlamentet välkomnar målet för terrorismbekämpningen som nämns i artikel 50, men varnar för ett eventuellt missbruk av begreppet ”terroristgrupp”, som skulle kunna användas mot den politiska oppositionen eller fackföreningar. Parlamentet konstaterar att det är oerhört viktigt att garantera grundläggande politiska och sociala rättigheter och ett oberoende rättsväsen samt bevarande av de demokratiska principerna.

18 februari 2004

YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INDUSTRIFRÅGOR, UTRIKESHANDEL, FORSKNING OCH ENERGI

till utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik

över förslaget till rådets beslut om ingående av ett avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater Republiken Bolivia, Republiken Colombia, Republiken Ecuador, Republiken Peru och Republiken Venezuela, å andra sidan
(KOM(2003) 695 – C5-0657/2003 – 2003/0268(CNS))

Föredragande: Ana Miranda de Lage

ÄRENDETS GÅNG

Vid utskottssammanträdet den 16 december 2003 utsåg utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi Ana Miranda de Lage till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 20 och 26 januari och 18 februari 2004 behandlade utskottet förslaget till yttrande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet nedanstående förslag med 35 röster för och 2 röster emot.

Följande ledamöter var närvarande vid omröstningen: Luis Berenguer Fuster (ordförande), Peter Michael Mombaur och Jaime Valdivielso de Cué (vice ordförande), Ana Miranda de Lage (föredragande), Gordon J. Adam (suppleant för Imelda Mary Read), Per-Arne Arvidsson (suppleant för Bashir Khanbhai), Sir Robert Atkins, Guido Bodrato, Felipe Camisón Asensio (suppleant för Concepción Ferrer), Marie-Françoise Duthu (suppleant för Claude Turmes i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Giles Bryan Chichester, Nicholas Clegg, Francesco Fiori (suppleant för Paolo Pastorelli), Neena Gill (suppleant för Gary Titley), Michel Hansenne, Hans Karlsson, Bernd Lange (suppleant för Norbert Glante), Rolf Linkohr, Eryl Margaret McNally, Erika Mann, Hans-Peter Martin, Elizabeth Montfort, Bill Newton Dunn (suppleant för Willy C.E.H. De Clercq), Angelika Niebler, Giuseppe Nisticò (suppleant för Umberto Scapagnini), Seán Ó Neachtain, Reino Paasilinna, Fernando Pérez Royo (suppleant för Harlem Désir i enlighet med artikel 153.2 i arbetsordningen), Elly Plooijs-van Gorsel, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Alexander Radwan (suppleant för Paul Rübig), Konrad K. Schwaiger, Esko Olavi Seppänen, W.G. van Velzen, Alejo Vidal-Quadras Roca, Myrsini Zorba och Olga Zrihen Zaari.

Utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi uppmanar utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik att som ansvarigt utskott godkänna ingåendet av avtalet.

KORTFATTAD MOTIVERING

Det avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska unionen och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater som behandlas i detta betänkande innebär en kvalitativ förbättring av förbindelserna mellan de båda parterna. Dessa grundar sig för närvarande på två pelare, dels det ramavtal om samarbete som undertecknades 1993 och som trädde i kraft 1998, dels den särskilda narkotikaordningen inom ramen för det allmänna preferenssystemet som medger ytterligare förmånstullar utöver de som fastställts i den allmänna ordningen, i syfte att underlätta ansträngningarna för att hitta ersättningsgrödor för kokabusken och utöka antalet jordbruksprodukter avsedda för export.

Trots att man vid toppmötet i Madrid i maj 2002 inte biföll förhandlingsmandatet för att få till stånd ett associeringsavtal, vilket gav upphov till stor besvikelse i de berörda länderna, blev det ändå en öppning då man fastställde ett nytt åtagande vars principer och mål klart framgår av artikel 2.3 i kommissionens dokument. Enligt denna artikel är målet med avtalet att ”verka för att det skapas förutsättningar för att ett genomförbart och för bägge parter fördelaktigt associeringsavtal, inbegripet ett frihandelsavtal, skall kunna förhandlas fram med utgångspunkt i resultatet av Doha-arbetsprogrammet, som parterna har förbundit sig att slutföra före utgången av 2004”. Målet står alltså fast, även om tidsfristen förlängts.

Detta avtal skall följaktligen bidra till att skapa de förutsättningar som krävs för ingåendet av ett associeringsavtal. I detta syfte föreslås nya och nödvändiga instrument som dels skall främja den regionala integrationen, dels fördjupa förbindelserna mellan parterna.

Europeiska unionen är de latinamerikanska ländernas näst viktigaste handelspartner, även om handeln just nu är mycket begränsad. Den utgör för närvarande endast 6 procent av EU:s export och 5 procent av importen. Med avseende på regioner stod de andinska länderna för endast 0,8 procent av importen och 0,7 procent av exporten år 2000 (källa Eurostat), och med avseende på produkter utgjorde olja 19 procent av exporten, kol 11 procent och frukt och grönsaker 12 procent.

Som redan konstaterats är syftet med avtalet att med hjälp av olika instrument främja regional integration och befästa rättsstatsprincipen. Man får inte glömma att flera av de berörda länderna håller på att återhämta sig från långvariga allvarliga konflikter, och bland de andinska länderna brottas Colombia, som möjligen är det rikaste landet i sin grupp, med mycket stora svårigheter. Därför bör fattigdomsreducering och återupprättande av den politiska dialogen prioriteras i detta avtal.

På medellång sikt förefaller den regionala integrationsprocessen vara det effektivaste sättet för att förbättra utsikterna till tillväxt. Såsom framgår av ovanstående siffror är asymmetrin mellan de olika ländernas ekonomier oerhörd, men inte oöverstiglig, vilket Chile är ett exempel på. En fördjupad integration och en förstärkt tullunion i detta område kommer att underlätta ingåendet av såväl bilaterala som multilaterala associeringsavtal.

De centralamerikanska staterna har i själva verket redan planer på att upprätta bilaterala förbindelser med bland annat Förenta staterna liknande dem de redan har med Chile.

Detta faktum kan inverka positivt på EU:s nuvarande ståndpunkt och innebära att det slutliga målet, upprättandet av en associering, kan uppnås inom rimlig tid.

När det gäller de samarbetsområden som berör detta utskott bör nämnas samarbete inom områdena handels- och konkurrenspolitik, industriellt samarbete och utveckling av små och medelstora företag enligt artiklarna 11–21 samt artikel 36 om vetenskapligt och tekniskt samarbete och forskning.

Nu återstår den alltid lika besvärliga frågan om vilka fonder och vilken finansiering som skulle kunna användas för att uppnå målen i avtalet, eftersom det inte finns någon specifik finansieringsöversikt. Såväl Europeiska investeringsbanken som Internationella återuppbyggnads- och utvecklingsbanken har under de senaste tio åren beviljat lån till företag och offentliga investeringsprojekt. Om målet är regional integration bör de lån som ansöks om för projekt av regional karaktär ges företräde, till exempel förbättringar av infrastruktur och offentliga tjänster, vägar och energi, samt utbildning, hälsa och ny teknik.

SLUTSATSER

1. Ingåendet av ett nytt avtal om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Andinska gemenskapen är ett värdefullt instrument för att förbereda en framtida associering som utgör en utvidgning av redan befintliga partnerskap på subkontinenten och i Chile och Mexiko, fram tills dess det euro-latinamerikanska frihandelsområdet genomförs 2010.
2. Det tredje toppmötet mellan EU och Latinamerika/Västindien, som skall hållas i Guadalajara i Mexiko i maj 2004, är ett idealiskt tillfälle för att fördjupa förbindelserna mellan alla våra latinamerikanska partner och fastställa en tidsplan för förhandlingarna om ett associeringsavtal i enlighet med artikel 2.1 i avtalet om politisk dialog och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater och Andinska gemenskapen och dess medlemsstater.
3. Europaparlamentets utskott för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi välkomnar rådets förordning (EG) nr 2211/2003 av den 15 december 2003 genom vilken den särskilda narkotikaordningen inom ramen för det allmänna preferenssystemet förlängs till och med den 31 december 2005, och begär att ingen av dess nuvarande förmånsländer skall uteslutas, inte ens om de överskridit de parametrar som ledde till att de inlemmades i detta system. Uteslutning ur systemet skulle omedelbart leda till snedvridningar i exportkapaciteten hos det land eller de länder som utesluts på grund av sitt goda uppförande, vilket skulle gynna de länder som inte är lika nogräknade eller har större svårigheter att uppfylla sina åtaganden i kampen mot narkotikahandeln.
4. Kommissionens generaldirektorat Handel uppmanas yttra sig över tidsplanen, mot bakgrund av förseningen i förhandlingarna om utvecklingsagendan från Doha. Målet med det nya avtalet är att fördjupa förbindelserna mellan EU och de andinska länderna. Införlivandet av villkorsklausulen och utvidgningen av den politiska dialogen är två mycket viktiga punkter. Civil fred och avsaknad av konflikter är emellertid ännu inte

någon realitet i detta område. Fattigdomen minskar inte, vilket även utgör ett hot mot demokratin. Tättare förbindelser mellan de båda regionerna och ökad trygghet och säkerhet i den andinska regionen skulle främja investeringar och en diversifiering av produktionen. Ett fortsatt beviljande av lån till små och medelstora företag kan dessutom medverka till social stabilitet på grund av de arbetstillfällen som skapas genom denna typ av entreprenörskap.

5. Europaparlamentet rekommenderar att beslutet om förhandlingar om ett frihandelsavtal mellan EU och de andinska länderna inte skall underordnas slutförandet av WTO:s förhandlingsrunda.